

не е вѣрно. Ние видиме, че гръците му даватъ Загория (южната пола на Стара-плаина, отъ сегашни Сливенъ до Бургасъ) и излизатъ предъ него не като повѣлители, а като просители. Сжщите лѣтописци говорятъ, че изъ Цариградъ билъ испроводенъ архиепископъ Иосифъ, който кръстилъ Бориса заедно съ неговите болѣре. Болѣрете са възбунтувале, но биле усмирени безъ никакви затруднения. Въ едно отъ многочисленните житиета на св. Кирила и Методия са говори даже, че когато билъ кръстенъ бжлгарскиятъ царь и когато бжлгарете са не нуждале вече отъ проповѣдници, то византийскиятъ императоръ повикалъ свѣтите братия въ Цариградъ и посжвѣтовалъ ги да оставатъ Бжлгария и да идатъ въ Моравия, дѣто тѣхното присждствие било почти необходимо. Както щете, а ние намираме и въ тие нѣколко рѣда гръцко самохвалство. Гръцката девиза, както въ старите времена, така и до тая минута, е слѣдующата: „сичко, щото е добро и похвално, е направено отъ насъ, а сичко, щото е лошаво и безчовѣчно, принадлежи на другите народи, т. е. на варварете.“ Ние мислиме, че солунските братия сж оставиле Бжлгария и отишли сж въ Моравия не по желанието на византийскиятъ императоръ, а по своето собствено побуждение. А кой може да ни докаже, че и Борисъ не е принималъ участие въ това обще-славянско и братско дѣло?

Когато нашите равноапостолни братия оставиле Бжлгария, то тѣхните мѣста биле заняти отъ византийски попове и калугере. Разбира са, че тие чужденци не сж биле въ сжстояние да удовлетвориатъ потрѣбностите на бжлгарскиятъ народъ по